

TILLÆG A
TIL
FOLKETINGSTIDENDE

FREMSATTE LOVFORSLAG M. V.
(UNDTAGEN FINANS- OG TILLÆGSBEVILLINGSLOVFORSLAG)

FOLKETINGÅRET 1958—59

(110. ÅRGANG)

J. H. Schultz
A/S J. H. SCHULTZ
UNIVERSITETS-BOGTRYKKERI
KØBENHAVN
1959

Forslag

til

Varemærkelov.

Fremsat den 28. oktober 1958 af *handelsministeren*.

Kapitel I.

Almindelige bestemmelser.

§ 1. Ved registrering i henhold til denne lov kan erhvervsdrivende opnå eneret til at benytte varemærker som særlige kendetegn for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, de tilbyder i deres virksomhed (varemærkeret).

Varemærker kan bestå af figurer, ord eller ordforbindelser, herunder slagord, bogstaver eller tal eller af varers udstyr eller indpakning.

Denne lovs bestemmelser om varer finder tilsvarende anvendelse på arbejds- og tjenesteydelser.

§ 2. Erhvervsdrivende har også uden registrering varemærkeret, når mærket er indarbejdet.

Et varemærke anses for indarbejdet, når det inden for vedkommende omsætningskreds her i landet er almindelig kendt som kendetegn for indehaverens varer.

§ 3. Enhver må endvidere i sin erhvervsvirksomhed anvende sit navn eller firma eller navnet på en ham tilhørende fast ejendom som varemærke, for så vidt det ikke sker på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med andres varemærker.

Anden mands navn, firma eller særegent navn på en ham tilhørende fast ejendom må ikke uhjemlet benyttes som varemærke.

Som varemærke må ej heller benyttes noget kendetegn, der er forveksleligt med et varemærke, som en anden allerede har taget i brug her i landet. Det samme gælder med hensyn til et varemærke, som en anden allerede har taget i brug i udlandet, såfremt

den, der vil benytte det her i landet, kender eller burde kende det.

§ 4. En varemærkeret i medfør af §§ 1-3 udelukker andre end indehaveren fra i erhvervsvirksomhed uhjemlet at benytte et med varemærket forveksleligt mærke. Dette gælder enhver benyttelse, hvad enten mærket anvendes på selve varen eller dens indpakning, i reklame, forretningspapirer eller på anden måde, og uanset om varen er bestemt til salg her i landet eller i udlandet. Også uhjemlet mundtlig benyttelse af mærket er forbudt.

Som uhjemlet benyttelse efter 1. stk. anses det forhold, at nogen uden mærkeindehaverens tilladelse ved forhandling af reservedele, tilbehør eller lignende til andres varer henviser til det for disse varer benyttede mærke på en måde, der er egnet til at fremkalde indtryk af, at det, der således tilbydes, hidrører fra det pågældende mærkes indehaver, eller at han har givet tilladelse til dets anvendelse.

Foretager en anden end varemærkets indehaver væsentlige forandringer ved en med mærket forsynet vare gennem bearbejdning, reparation eller lign., må mærket, hvis varen påny erhvervsmæssigt udbydes til salg, ej heller benyttes uden mærkeindehaverens tilladelse, medmindre forandringen tydeligt angives eller i øvrigt tydeligt fremgår af forholdene.

§ 5. En varemærkeret omfatter ikke sådanne dele af varemærket, som hovedsagelig tilsigter at gøre varen, dens udstyr eller indpakning mere hensigtsmæssig i anvendelse eller i øvrigt har andet formål end at tjene som kendetegn.

§ 6. Varemærker anses kun som forvekslelige efter denne lov, såfremt de angår varer af samme eller lignende art.

Undtagelsesvis kan forvekslelighed dog også anses at foreligge,

a) når et varemærke er særlig stærkt indarbejdet og endvidere er så velkendt i vide kredse her i landet, at en andens brug af et lignende mærke, selv for varer af anden art, indebærer en utilbørlig udnyttelse af varemærkets værdi (good-will), eller

b) når et varemærke er indarbejdet, og en andens brug af et lignende mærke for andre varer under hensyn til disses særlige karakter åbenbart er egnet til at forringe det indarbejdede mærkes værdi væsentligt.

§ 7. Kræver to eller flere hver for sig varemærkeret til kendetegn, der er forvekslelige, har den først opståede ret fortrin, for så vidt ikke andet følger af de nedenfor anførte bestemmelser.

§ 8. En yngre ret til et registreret varemærke kan bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt mærke, forudsat at anmeldelsen er indgivet i god tro, og at 5 år er hengået fra registreringsdagen, uden at sag om registreringens ophævelse er anlagt.

§ 9. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt mærke,

a) såfremt indehaveren af det ældre mærke ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre mærke,

b) såfremt retten til mærkerne er erhvervet ved brug inden for forskellige dele af landet, og det skønnes, at begge fremdeles kan anvendes som hidtil uden væsentlig skade for indehaveren af den ældre ret.

§ 10. I de i §§ 8-9 omhandlede tilfælde kan domstolene, for så vidt det findes rimeligt, bestemme, at ét af mærkerne eller begge kun må anvendes på særlig måde, f. eks. i en vis udførelsesform eller med tilføjelse af en stedsangivelse eller anden tydeliggørelse.

§ 11. Ved udgivelse af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold er forfatteren, udgiveren og forlæggeren på begæring af indehaveren af et registreret varemærke pligtig at påse, at dette ikke gengives uden angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Forsømmer nogen, hvad der påhviler ham efter denne paragrafs 1. stk., er han pligtig at bekoste en berigtigende bekendtgørelse herom på den måde, det findes rimeligt.

Kapitel II.

Om registrering af varemærker.

§ 12. Varemærkeregistret føres af direktøren for patent- og varemærkevæsenet. Direktøren udgiver en registreringstidende, i hvilken såvel de stedfundne registreringer som senere tilførsler til registret bekendtgøres.

§ 13. Et varemærke skal for at kunne registreres være egnet til at adskille mærkeindehaverens varer fra andres. Et mærke, der udelukkende eller med kun uvæsentlige ændringer eller tilføjelser angiver varens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, pris eller oprindelse eller tidspunktet for dens fremstilling, skal ikke i sig selv anses for at have fornødent særpræg. Det samme gælder et mærke, der udelukkende består af ikke særligt udformede bogstaver eller tal.

Ved bedømmelsen af, om et mærke har det fornødne særpræg, skal der tages hensyn til alle foreliggende forhold, herunder særlig den tid og det omfang, hvori mærket har været anvendt.

§ 14. Et varemærke må ikke registreres:

1) når mærket uljemlet indeholder statskendetegn, officielle internationale kendetegn, danske kommunale kendetegn, officielle kontrol- og garantitegn, særlige benævnelser for kendetegn som de anførte eller noget, der kan forveksles hermed. Forbudet omfatter kun officielle kontrol- og garantitegn, såfremt mærket begæres registreret for de samme eller liguende varearter som dem, for hvilke disse tegn benyttes,

2) når mærket er egnet til at vildlede,

3) når mærket i øvrigt strider mod lov eller offentlig orden eller er egnet til at vække forargelse,

4) når mærket indeholder noget, der er egnet til at opfattes som anden mands firma eller som anden mands navn eller portræt, og der ikke derved sigtes til forlængst afdøde personer, eller når det indeholder særegent navn på eller afbildning af anden mands faste ejendom,

5) når mærket indeholder noget, der er egnet til at opfattes som særegen titel på en andens beskyttede litterære eller kunstneriske værk, eller når det krænker en andens ophavsret til sådant værk eller en andens patentret, mønstret eller ret til fotografisk billede,

6) når mærket er forveksleligt med et her i landet efter en tidligere anmeldelse registreret varemærke eller med et varemærke, der er taget i brug her i landet på det tidspunkt, da anmeldelsen om registrering indgives, og som vedvarende anvendes her,

7) når mærket er forveksleligt med et varemærke, der er taget i brug i udlandet på det tidspunkt, da anmeldelsen om registrering indgives, og som vedvarende anvendes dér, og anmelderen på anmeldelsestidspunktet kendte eller burde kende dette.

Uanset bestemmelserne under 4), 5), 6) og 7) kan registrering finde sted, såfremt fornøden hjemmel foreligger, og der ikke er anledning til at antage, at registreringen vil virke vildledende.

§ 15. Den ved registrering opnåede varemærkeret omfatter ikke sådanne dele af mærket, som ikke særskilt kan registreres.

Indeholder et mærke bestanddele som de i 1. stk. omhandlede, og er der særlig anledning til at antage, at mærkets registrering kan medføre tvivl med hensyn til varemærkerettens omfang, kan sådanne bestanddele ved registreringen udtrykkelig undtages fra beskyttelsen.

Viser det sig senere, at dele af mærket, som er blevet undtaget fra beskyttelsen, er blevet registrerbare, kan en ny registrering foretages af disse dele eller af selve mærket uden den i 2. stk. angivne begrænsning.

§ 16. Varemærker registreres i én eller flere vareklasser. Inddelingen i vareklasser fastsættes ved en af handelsministeren udfærdiget bekendtgørelse.

§ 17. Anmeldelse af et varemærke til registrering indgives skriftligt til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet. Anmeldelsen skal indeholde en gengivelse af mærket, oplysning om anmelderens navn eller firma samt om hans erhverv. Anmeldelsen skal endvidere indeholde oplysninger om de varearter eller vareklasser, for hvilke mærket ønskes registreret, samt i øvrigt være affattet i overensstemmelse med de i medfør af § 46 udfærdigede bestemmelser.

§ 18. Når et varemærke første gang er anvendt for varer, udstillet på en af handelsministeren godkendt national eller international udstilling her i landet, og mærket senest 6 måneder efter dets indførelse på udstillingen anmeldes til registrering her, skal anmeldelsen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andre anmeldelser eller andres benyttelse af mærket, anses som sket samtidig med dets indførelse på udstillingen.

Ved bekendtgørelse fra handelsministeren, jfr. § 46, kan det — under forudsætning af gensidighed — bestemmes, at tilsvarende regler skal gælde varemærker, der første gang er anvendt på officielle eller officielt anerkendte internationale udstillinger uden for landet.

§ 19. Har anmelderen ikke iagttaget de om anmeldelse givne forskrifter, eller finder direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, at der i øvrigt er noget til hinder for at godkende anmeldelsen, giver direktoratet anmelderen en af grunde ledsaget meddelelse herom og fastsætter en frist, inden hvis udløb anmelderen har adgang til at ytre sig.

Ved fristens udløb tager direktoratet stilling til anmeldelsen, medmindre der gives anmelderen adgang til en fornyet udtalelse.

Direktoratets afgørelse kan af anmelderen indbringes for handelsministeren eller domstolene efter reglerne i § 44.

§ 20. Er anmeldelsen i behørig orden, og er intet fundet til hinder for registreringen, foretager direktoratet for patent- og varemærkevæsenet bekendtgørelse herom i Registreringstidende. Bekendtgørelsen skal indeholde oplysning om anmeldelsens væsentlige indhold og gengive mærket.

Indsigelser mod mærkets registrering skal fremsættes skriftligt med behørig begrundelse inden 2 måneder fra bekendtgørelsesdagen.

§ 21. Efter udløbet af den i § 20 fastsatte frist optager direktoratet anmeldelsen til fortsat behandling i overensstemmelse med § 19.

Godkendes anmeldelsen, indføres mærket i registret, og bekendtgørelse sker i Registreringstidende.

Afslås en anmeldelse, som er bekendtgjort i henhold til § 20, bekendtgøres afslaget.

Direktoratets afgørelse kan af anmelderen indbringes for handelsministeren eller domstolene efter reglerne i § 44.

§ 22. Den ved registreringen opnåede varemærket gælder fra den dag, anmeldelsen i henhold til § 17, jfr. § 19, er indgivet, og vedvarer i 10 år fra registreringsdagen.

Registreringen fornyes på indehaverens begæring for 10 år ad gangen fra udløbet af den pågældende registreringsperiode.

§ 23. Anmeldelse om registreringens fornyelse indgives til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet tidligst 1 år før og senest 3 måneder efter registreringsperiodens udløb.

Findes anmeldelsen i behørig orden, indføres fornyelsen i registret.

Er anmeldelse om fornyelse ikke sket inden registreringsperiodens udløb, sender direktoratet mærkeindehaveren eller hans fuldmægtig, jfr. § 31, underretning herom. For manglende underretning er direktoratet uden ansvar.

§ 24. På begæring af indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et registreret varemærke, for så vidt helhedsindtrykket af mærket ikke derved påvirkes.

Sådanne ændringer af mærket indføres i registret.

Kapitel III.

Om registreringens ophør.

§ 25. Er et varemærke registreret i strid med bestemmelserne i denne lov, kan registreringen ophæves ved dom, jfr. dog bestemmelserne i §§ 8-10.

Registreringen kan ligeledes ophæves ved dom, hvis mærkeindehaveren ikke længere er erhvervsdrivende, eller hvis mærket efter registreringen åbenbart har mistet evnen til at adskille mærkeindehaverens varer fra andres eller er blevet vildledende, stridende mod den offentlige orden eller egnet til at vække forargelse.

§ 26. Om ophævelse af en registrering kan enhver, som har retlig interesse deri, anlægge sag mod mærkeindehaveren. Sag efter bestemmelserne i § 13, § 14, 1)-3), og § 25, 2. stk. kan også anlægges af direktøren for patent- og varemærkevæsenet.

§ 27. Udslettelse af registret sker på grundlag af dom, eller når registreringen

ikke fornyes eller mærkeindehaveren begærer mærket slettet.

Af enhver dom, hvorved en registrering ophæves eller ændres, tilstiller vedkommende domstol direktoratet for patent- og varemærkevæsenet en udskrift.

Kapitel IV.

Særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker.

§ 28. Anmelder en erhvervsdrivende, den ikke driver virksomhed her i landet, et varemærke til registrering, skal han godtgøre, at et tilsvarende mærke er registreret for ham i hjemlandet for de varearter, som anmeldelsen her angår.

Under forudsætning af gensidighed kan det ved bekendtgørelse fra handelsministeren fastsættes, at bestemmelsen i 1. stk. ikke kommer til anvendelse.

§ 29. Ved bekendtgørelse fra handelsministeren kan det — under forudsætning af gensidighed — bestemmes, at et varemærke, som ellers ikke ville kunne registreres her i landet, men som er registreret i en fremmed stat, på nærmere i bekendtgørelsen fastsatte betingelser kan registreres her, således som det er registreret i den fremmede stat. En sådan registrering gælder ikke i videre omfang end i den fremmede stat.

§ 30. Ved bekendtgørelse fra handelsministeren, jfr. § 46, kan det — under forudsætning af gensidighed — bestemmes, at en anmeldelse her i landet af et varemærke, der er anmeldt til registrering i fremmed stat, i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andre anmeldelser eller andres benyttelse af mærket, skal anses som sket samtidig med anmeldelsen i den fremmede stat, såfremt anmeldelsen indgives her inden en af handelsministeren fastsat frist.

§ 31. En mærkeindehaver, som ikke har bopæl her i landet, skal have en her bosat fuldmægtig, som på hans vegne kan modtage søgsmål og alle forekommende meddelelser vedrørende mærket med bindende virkning for mærkeindehaveren. Fuldmægtigens navn og hjemsted skal indføres i varemærkeregistret.

Findes behørig fuldmægtig ikke noteret, skal mærkeindehaveren berigtige forholdet inden en af direktoratet for patent- og vare-

mærkevæsenet fastsat frist, hvorom meddelelse gives ved anbefalet brev, eller, hvis mærkeindehaverens bopæl ikke kendes, ved bekendtgørelse i Registreringstidende. Er sådan fuldmægtig ikke udpeget inden fristens udløb, slettes mærket af registret.

Kapitel V.

Om overdragelse og licens m. v.

§ 32. Retten til et varemærke kan overdrages i eller uden forbindelse med den virksomhed, i hvilken det benyttes.

Overdrager nogen sin virksomhed, går retten til virksomhedens varemærker over til erhververen, medmindre andet måtte være aftalt.

§ 33. Den, til hvem retten til et registreret varemærke er overgået, skal anmelde dette til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, der gør tilførsel herom til varemærkeregistret.

Indtil overdragelsen er anmeldt til indførsel i registret, kan direktoratet anse den som indehaver af mærket, der senest er indført som sådan.

§ 34. Har indehaveren af et registreret varemærke givet en anden ret til at anvende mærket i erhvervsøjemed (licens), skal på mærkeindehaverens eller licenstagernes begæring tilførsel herom gøres i varemærkeregistret. På samme måde finder tilførsel til registret sted, når det senere godtgøres, at licensen er ophørt.

Såfremt ikke andet måtte være aftalt, kan licenstageren ikke overdrage sin ret.

§ 35. Er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal på mærkeindehaverens, panthaverens eller udlægshaverens begæring tilførsel herom gøres i varemærkeregistret.

Kapitel VI.

Om forbud mod brug af vildledende varemærker.

§ 36. Bliver brugen af et varemærke, efter at overdragelse af dette har fundet sted, eller efter at licens til brug af varemærket er meddelt, vildledende, kan det ved dom forbydes den pågældende at anvende mærket i den foreliggende skikkelse.

Det samme gælder i andre tilfælde, hvor et varemærke er vildledende eller af mærkeindehaveren eller af en anden med hans samtykke anvendes på vildledende måde.

Sag efter denne paragraf kan anlægges af direktøren for patent- og varemærkevæsenet samt af enhver, der har retlig interesse deri.

Kapitel VII.

Bestemmelser vedrørende retsbeskyttelsen.

§ 37. Brug af et varemærke i strid med bestemmelserne i denne lov kan forbydes ved dom.

Forsætlig krænkelse af retten til et registreret varemærke straffes med bøde.

Overtrædelse af denne lov påtales af den forurettede. Sagerne behandles som handels-sager i den borgerlige retsplejes former.

Sø- og handelsretten i København er for sager, der rejses efter denne lov, værneting for mærkeindehavere, der ikke har bopæl her i landet.

§ 38. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en varemærkeret, er pligtig at erstatte den forvoldte skade.

Krænker nogen en varemærkeret, uden at det sker forsætligt eller uagtsomt, kan den krænkede i det omfang, i hvilket han har lidt tab, kræve den ved den ulovlige handling indvundne fortjeneste udbetalt.

§ 39. I sager om krænkelse af retten til et registreret varemærke kommer § 37, 2. stk. kun til anvendelse, for så vidt angår tiden efter registreringsdagen.

§ 40. Krav efter § 38 forældes efter lovgivningens almindelige regler.

Uanset bestemmelsen i 1. stk. kan sag om erstatning for en varemærkekrænkelse, der har fundet sted efter mærkets anmeldelse til registrering, anlægges, for så vidt det sker inden 1 år fra registreringsdagen.

§ 41. I sager om krænkelse af en varemærkeret kan retten bestemme, at foranstaltninger skal træffes til forebyggelse af misbrug af mærket. I så henseende kan det bl. a. bestemmes, at de ulovligt anbragte mærker skal fjernes fra de varer, der er i den pågældendes besiddelse eller i øvrigt står til hans rådighed, eller om fornødent at varerne skal tilintetgøres eller udleveres den forurettede mod eller uden erstatning.

§ 42. Er licens meddelt til brug af et varemærke, anses i sager om krænkelse af varemærkeretten såvel licensgiver som licenstager som påtaleberettiget, såfremt intet andet er aftalt.

En licenstag, som vil anlægge sag, skal underrette licensgiveren herom.

Kapitel VIII.

Fællesmærker.

§ 43. De i nærværende lov indeholdte bestemmelser om varemærker finder anvendelse på fællesmærker i det omfang og med de afvigelser, der følger af den for disse mærker gældende særlige lovgivning.

Kapitel IX.

Forskellige bestemmelser.

§ 44. De af direktoratet for patent- og varemærkevæsenet i henhold til denne lov truffne afgørelser kan af anmelderen inden 3 måneder fra afgørelsens dato indbringes for handelsministeren. Adgang til at få spørgsmålene afgjort ved domstolene udelukkes ikke herved. Ønsker anmelderen en afgørelse indbragt for domstolene, må sag anlægges inden 6 måneder efter den af direktoratet eller handelsministeren truffne afgørelse.

§ 45. Enhver har ret til at gøre sig bekendt med varemærkerregistrets indhold enten ved eftersyn af registret eller ved udskrift af dette.

Enhver kan få oplysning om, hvorvidt et varemærke er registreret.

§ 46. Handelsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om indgivelse og behandling af anmeldelser til varemærkerregistret, herunder fastsættelse af fristen for påberåbelse af fortrinsrettigheder, jfr. §§ 18 og 30, om registrets indretning og førelse, om Registreringstidendes udgivelse og indhold samt om afgifterne for anmeldelser, ekspeditioner, udskrifter m. v.

§ 47. Med den begrænsning, som følger af § 48, 2. stk., træder bestemmelserne i nærværende lov i stedet for lov om varemærker nr. 101 af 7. april 1936, jfr. lov nr. 35 af 4. marts 1953. De i henhold til nævnte lov af 1936 registrerede varemærker forbliver i registret, uanset om de ikke opfylder betingelserne i nærværende lov for at kunne registreres som nye varemærker.

På varemærker, som er registreret i medfør af ovennævnte lov, finder den i § 16 omhandlede registrering i vareklasser først anvendelse ved registreringens fornyelse.

§ 48. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1960.

De ved lovens ikrafttræden foreliggende uafgjorte anmeldelser behandles efter den hidtidige lovgivnings bestemmelser, medmindre anmelderen ønsker anmeldelsen overført til behandling efter nærværende lov.

For Grønlands vedkommende fastsættes tidspunktet for lovens ikrafttræden ved kongelig anordning, hvorved tillige kan fastsættes sådanne afvigelser fra lovens bestemmelser, som forholdene måtte tilsige.

Bemærkninger til lovforslaget.

På foranledning af en fra den svenske regering til den danske regering rettet henvendelse vedrørende nordisk samarbejde på varemærkelovgivningens område nedsatte handelsministeriet under 8. december 1949 en kommission, der fik til opgave at deltage i et sådant samarbejde med tilsvarende kommissioner i de andre nordiske lande og på grundlag heraf at fremkomme med forslag til en ny dansk varemærkelov.

Til formand for kommissionen udnævntes departementschef *H. Jespersen*, handelsministeriet, og til medlemmer af kommissionen udnævntes følgende:

Landsretssagfører, dr. jur. *Hardy Andreassen*, udpeget af Dansk Salgs- og Reklame-Forbund,
landsretssagfører *Ole C. Eberth*, udpeget af Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse og De Danske Patentagens Forening,
professor ved handelshøjskolen *Jan Kobbernagel*, udpeget af handelsministeriet,
kontorchef *Johannes Hansen*, udpeget af Industrirådet,
direktøren for patent- og varemærkevæsenet *F. Neergaard-Petersen*,
direktør *P. Norgaard*, udpeget af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd,
direktør, dr. phil. *Bent Schultz*, udpeget af De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark og De danske Handelsforeningers Fællesorganisation,
direktør *E. Trock Jansen*, udpeget af Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation.

Direktør *Trock Jansen* blev umiddelbart efter kommissionens nedsættelse afløst af generalsekretær, landsretssagfører *B. Haegh-Guldberg* og direktør *P. Nergaard* afløstes i 1950 af direktør *Jørgen Christensen*, Arbejdernes Fællesbageri A/S.

Efter sin udnævnelse i 1953 til professor ved Københavns universitet udtrådte dr. *Schultz* af kommissionen. De samvirkende Købmandsforeninger anmodede herefter dr. *Hardy Andreassen* om at overtage repræsentationen for Købmandsforeningerne i stedet for professor *Schultz*. Under kontorchef *Johannes Hansens* sygdomsforfald repræsenterede direktør *J. C. Thygesen*, Industrirådet. Efter kontorchef *Johannes Hansens* død i 1954 indtrådte kontorchef *E. Klæbel* i kommissionen som Industrirådets repræsentant.

Kontorchef i direktoratet for patent- og varemærkevæsenet frøken *Julie Olsen* har fungeret som kommissionens sekretær.

Tilsvarende kommissioner blev nedsat i Norge og Sverige, medens den foreliggende opgave i Finland blev overdraget til justitierådet, nu præsident for Helsingfors hovrätt, jur. dr. *Y. Hakulinen* og øverdirektøren for Patent- og registerstyrelsen, jur. dr. *P. Ant-Wuorinen*.

Samarbejdet mellem de nordiske lande er hovedsagelig foregået ved møder mellem delegationer fra de fire lande. Som delegerede for Sverige mødte formanden for den svenske kommission professor *Gösta Eberstein* generaldirektør i Patent- og Registreringsverket, dr. jur. h. c. *A. v. Zweigbergk*, bureauchef i Patent- og Registreringsverket *C. A. Ugglå* samt regeringsråd *E. Hedfeldt*. Som delegerede for Norge mødte formanden for den norske kommission, høiesterretsadvokat *Ø. Tommessen* bureauchef, nu direktør for Styret for det industrielle rettsvern *J. Helgeland* og kontorsjef sammesteds *S. H. Rør*. Som delegerede for Finland mødte justitierådet, nu præsident for Helsingfors hovrätt, jur. dr. *Y. Hakulinen* og øverdirektøren for Patent- og Registerstyrelsen, jur. dr. *P. Ant-Wuorinen*. For Danmark mødte formanden for den danske kommission departementschef *H. Jespersen*, direktør for patent- og varemærkevæsenet *F. Neergaard-Petersen*, landsretssagfører, dr. jur. *Hardy Andreassen* samt kontorchef i direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, frøken *Julie Olsen*.

Som resultat af drøftelserne inden for kommissionen og mellem delegationerne fra de 4 lande har kommissionen under 13. april 1958 afgivet en betænkning indeholdende et lovudkast med dertil hørende bemærkninger. Lovudkastet er i indhold og form i det væsentlige overensstemmende med de øvrige nordiske lovudkast og repræsenterer sammen med disse en tilnærmelse til fælles internationale varemærkeregler. Betænkningen er tilstillet folketingets medlemmer.

Det herved forelagte lovforslag er i overensstemmelse med kommissionsudkastet. Lovforslaget har været forelagt for følgende erhvervsorganisationer:

Grosserer-Societetets Komité,
Provinshandelskammeret,
Butikshandelens Fællesråd,
Håndværksrådet,
Industrirådet,
Landbrugsrådet,
Arbejderbevægelsens erhvervsråd,
Dansk Forening for industriel Retsbeskyttelse,

De Danske Patentagenters Forening,
 Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening
 af 1953 samt
 Dansk Salgs- og Reklamo-Forbund.

De af disse organisationer afgivne udtalelser er optrykt som bilag 1-11 til lovforslaget.

Som det vil ses, er lovforslaget inddelt i et antal kapitler, hvoraf kapitel I indeholder en række almindelige regler, der præciserer varemærkerettens karakter. Kapitel II angår registreringen af varemærker, kapitel III angår registreringens ophør, og kapitel IV indeholder særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker. Kapitel V indeholder bestemmelser om overdragelse og licens m. v., medens kapitel VI handler om forbud mod brug af vildledende varemærker. I kapitel VII indeholdes bestemmelserne vedrørende retsbeskyttelsen. Kapitel VIII gør i princippet varemærkelovens bestemmelser anvendelige på fællesmærker, og kapitel IX indeholder forskellige bestemmelser, herunder om anke af varemærkeregistrets afgørelser.

Idet man i øvrigt med hensyn til det nærmere indhold af lovforslagets bestemmelser og begrundelsen for disse henviser til betænkningen, skal der i det følgende kort peges på nogle af de vigtigste ændringer i forhold til den gældende varemærkelov — lov nr. 101 af 7. april 1936, jfr. lov nr. 35 af 4. marts 1953.

Kapitel 1.

Almindelige bestemmelser.

Efter forslaget regler kan en varemærkeret stiftes såvel ved registrering som ved brug. Medens den gældende varemærkelov kun lader førstebrugers ret fremgå indirekte af loven, se § 10, smh. med § 4, stk. 2, ligestiller forslaget i de indledende paragraffer direkte varemærkerettens erhvervelse ved brug med rettens erhvervelse ved registrering, selv om der ikke ved brugen endnu har fundet en egentlig indarbejdelse sted, se forslaget § 4, stk. 1, smh. med §§ 1-3. Det danske forslag indtager her i nogen grad et særstandpunkt, idet de øvrige nordiske lande ikke har ment at turde give det varemærke, der vel er taget i brug, men dog ikke anvendt i en sådan udstrækning, at indarbejdelse kan siges at foreligge, en så gunstig retstilling som den, det danske forslag giver brugeren. Fra dansk side har man ikke ment at kunne tilslutte sig de øvrige landes standpunkt, idet der derved ville ske en væsentlig indskrænkning i de rettigheder, der består ifølge gældende dansk ret.

Medens den gældende lov åbner adgang for enhver, der driver næring, til at få varemærker registreret, får efter forslaget § 1 en mere omfattende kreds, betegnet som „erhvervsdrivende“ tillagt denne ret. De øvrige landes forslag bruger betegnelsen „næringsdrivende“, men denne angivelse skal efter de pågældende landes sprogbrug forstås på samme måde som den danske betegnelse „erhvervsdrivende“, idet begge betegnelser forstås så vidtrækkende, at også de immaterielle erhverv omfattes heraf, således at personer, der driver erhverv som læge, tandlæge, ingeniør, arkitekt m. m., og som ikke forhandler varer, men tilbyder tjenesteydelser, i samtlige nordiske lande får ret til at søge mærker optaget i varemærkeregisteret som kendetegn for de tjenesteydelser, som de præsterer i erhvervsøjemed.

I forbindelse med ovennævnte udvidelse af de registreringsberettigedes kreds er det i forslaget § 1 anført, at varemærkets formål er at kendetegne varer eller tjenesteydelser, hvorhos det i forslaget § 1, 3. stk. udtales, at lovens bestemmelser om varer finder tilsvarende anvendelse på arbejds- og tjenesteydelser. Forslagets § 1 indeholder således positiv hjemmel for registrering af „servicemærker“, hvilket allerede efter gældende dansk praksis har fundet sted i et vist omfang, nemlig for personer, der gennem erhvervsmæssigt drevne forretninger, såsom vaskerier, renserier o. lign. tilbyder arbejds- og tjenesteydelser, men ikke egentlige varer. Om „servicemærker“ indeholdes en særlig redegørelse i betænkningen side 53-58.

Om de i forslaget § 6 indeholdte regler om forvekslelighed henvises til de i betænkningen side 27, sp. 2 — side 28, sp. 2 indeholdte bemærkninger samt til redegørelsen på betænkningens side 49-53 for den såkaldte Kodakdoktrin og den såkaldte „rottegiftsregel“.

De i §§ 7-10 indeholdte kollisionsregler er nye. Bestemmelserne tager sigte på at klarlægge visse tvivlstilfælde, som hyppigt opstår ved konflikter mellem ældre og yngre kendetegn.

Forslagets § 11 indeholder en i varemærkeretten ny bestemmelse til værn for mærkeindehaveren og til „advarsel“ for udgivere af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold. I praksis har der vist sig behov for en hjemmel for mærkeindehaveren til at skride ind over for mærkets brug i sådanne trykte skrifter, når det ikke samtidig angives, at det drejer sig om et varemærke. Mærkets anvendelse på denne måde kan nemlig bevirke, at mærket mister karakteren af at være varemærke og går over til at være en almindelig vare- eller stofbetegnelse.

Kapitel II.

Om registrering af varemærker.

Forslagets § 15, stk. 2, hjemler brug af såkaldte disclaimers, d. v. s. oplysende anmærkninger til registret til forståelse af stedfundne registreringers indhold og omfang. I praksis har sådanne oplysende anmærkninger undtagelsesvis været anvendt. Det er dog ikke tanken med denne regel, at der i noget større omfang i registret skal indføres forklarende tekstangivelser, men i visse tilfælde kan dette være formålstjenligt.

Forslagets § 16 indeholder hjemmel for indførelse af såkaldt klasseregistrering. Efter hidtil gældende lovgivning omfatter den ved registreringen opnåede varemærket alle arter af varer, medmindre anmeldelsen er begrænset til kun at angå bestemt angivne varer, jfr. den gældende varemærkelovs § 1. Denne regel medfører, at talrige varemærker, uden at egentlig interesse herfor er tilstede, registreres for alle varearter. Hertil kommer, at anmeldere, der ikke kan få deres mærker registreret for alle varearter, ofte anfører en unødigt vidtrækkende varefortegnelse, idet gebyret er det samme uanset fortegnelsens omfang. Herved bliver det stadig vanskeliggjort at få nye varemærker optaget i registret. Ved at indføre klasseregistrering, hvorefter varemærket registreres for én eller flere vareklasser, forventes registreringerne at få et langt mere begrænset omfang end hidtil, idet der sammen med klasseregistreringen vil finde en graduering sted af afgifterne, således at den grundafgift, der betales ved anmeldelsen, kun dækker registrering i én klasse, medens der betales en tillægsafgift for hver yderligere klasse, hvori mærket ønskes registreret.

Klasseregistrering anvendes allerede i Finland og i Norge. Sverige følger stort set samme praksis som Danmark, dog således at alene figurmærker kan registreres for alle varearter, medens ordmærker — modsat hvad der gælder her i landet — kun kan registreres for bestemt angivne varearter. Ligesom Danmark er Sverige imidlertid nu stemt for indførelse af klasseregistrering. Klasseregistrering praktiseres allerede i en række andre lande, bl. a. USA, England og Tyskland.

Ved bestemmelsen i forslagets § 20 indføres det såkaldte „Fromlæggelsesinstitut“, svarende til hvad der gælder i henhold til patentloven. Fromlæggelsesinstituttet praktiseres allerede i en række andre lande, bl. a. USA, England og Tyskland. Efter dette skal de anmeldte varemærker modsat hidtil gældende lovgivning og praksis, inden registrering finder sted, bekendtgøres i Registreringstidende med

adgang til inden 2 måneder fra bekendtgørelsesdagen at fremføre eventuelle indsigelser mod registreringen. Når de nyanmeldte varemærker således bringes til offentlighedens kundskab, må registreringsmyndigheden ad denne vej kunne forvente at få tilstillet de for anmeldelsens videre prøvelse fornødne oplysninger. Den omstændighed, at indehaveren af en ældre ret ikke inden indsigelsesfristens udløb får fremført sine indsigelser, medfører ikke, at han ikke senere kan søge registreringen ophævet ved dom.

Forslagets § 24 hjemler ret til uvæsentlige ændringer i registrerede varemærker, for så vidt disses helhedsindtryk ikke derved påvirkes. Reglen, der er ny, har været savnet især siden 1936, fordi varemærket ved den da stedfundne lovændring blev gjort frit overdrageligt.

Kapitel III.

Om registreringens ophor.

Forslagets § 25 indeholder en almindelig regel om den forurettedes adgang til domstolene. Efter den gældende varemærkelov kan en registrering i enkelte tilfælde også ophæves administrativt, jfr. reglen i den gældende lovs § 10, 1. stk., hvorefter handelsministeren, såfremt en registrering er foretaget i strid med visse af de i lovens § 4 indeholdte registreringsforbud, kan ophæve registreringen. Denne ophævelsesbeføjelse tager sigte på sådanne tilfælde, hvor den stedfundne registrering er i strid med offentlige interesser. De øvrige nordiske lande har principielt lagt vægt på, at stedfundne registreringer kun bør kunne ophæves ved dom, og fra dansk side har man tilsluttet sig dette nordiske standpunkt, således at den hidtidige administrative ophævelsesbeføjelse, der næppe har haft praktisk betydning, bortfalder. Samtlige spørgsmål om en registrerings holdbarhed henhører herefter under domstolene.

Til supplerung af reglen i § 25 siger forslagets § 26, hvem der er berettiget til at anlægge sag til ophævelse af en stedfundne registrering. Også direktøren for patent- og varemærkevæsenet har i visse tilfælde adgang hertil.

Kapitel IV.

Særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker.

Reglerne om ikke herboendes adgang til at få registreret varemærker her i landet er ialt væsentlig

i overensstemmelse med gældende ret. Efter forslaget er det dog ikke nødvendigt, at den udenlandske anmelder er hjemmehørende i et af de lande, der har tiltrådt Pariser-konventionen, eller et land, med hvilket Danmark har særoverenskomst om gensidig registrering af varemærker. Herved er varemærkeloven bragt i overensstemmelse med patentloven og mønsterloven, i hvilke der ikke lægges vægt på, hvor ansøgeren er hjemmehørende.

Forslagets § 20 indeholder hjemmel for såkaldte *tolle-quelle-registreringer*. Reglen findes ikke i den gældende lov, men under hensyn til Pariser-konventionens art. 6, afd. A har der fra de øvrige nordiske lande side været stemning for at optage den i lovene.

Forslagets § 31 vedrører fuldmagtsforholdet for anmeldere, der ikke har bopæl her i riget. Som en ny regel udtales det, at såfremt fuldmagtsforholdet bortfalder, og mærkeindehaverne, efter at være varslat, ikke udpeger en ny fuldmægtig, skal mærket slettes af varemærkeregistret. Reglen er i overensstemmelse med den tilsvarende regel i den gældende patentlov.

Kapitel V.

Om overdragelse og licens.

Forslagets § 32 fastslår, at varemærker er frit overdragelige, d. v. s. at et mærke kan afhændes uden samtidig afhændelse af den forretningsvirksomhed, hvori det har været anvendt. Reglen betegner en udvidelse i forhold til den gældende lovs § 8, idet den gælder alle varemærker, medens den gældende lovs § 8 alene tager sigte på det registrerede varemærke.

Forslagets § 34 giver indehaveren af et registreret varemærke ret til at lade andre anvende mærket i erhvervsøjemed (*licens*). Reglen er ny i dansk varemærkelovgivning. Noget forbud mod at give andre ret til at benytte et registreret varemærke indeholder den gældende lov imidlertid ikke, og i praksis har notering af licenser da også fundet sted i enkelte tilfælde, hvor det har været utvivlsomt, at den meddelte licensret ikke kunne siges at være i strid med varemærkets formål. Da interessen for notering af licenser har været i fortsat stigen, har man fundet det rigtigst, at der i en ny varemærkelov indføres lovhjemmel herfor. Licens-tageren kan ikke uden særlig aftale herom videreoverdrage sin licensret.

Reglen i forslaget § 35 indebærer, at også pantsætning af og udlæg i varemærker kan finde sted, hvilket dog i praksis næppe får større betydning.

Kapitel VI.

Om forbud mod brug af vildledende varemærker.

Efter forslaget § 36, stk. 1, kan det, såfremt brugen af et varemærke efter stædfunden overdragelse eller efter meddelt licens bliver vildledende, ved dom forbydes at anvende mærket i den foreliggende skikkelse. Paragraffens 2. stk. indeholder en generel regel, hvorefter vildledende varemærker eller brug af varemærker på vildledende måde ved dom kan forbydes. Efter 3. stk. skal sag efter denne paragraf kunne rejses af direktøren for patent- og varemærkevæsenet samt af enhver, der har retlig interesse deri.

Kapitel VII.

Bestemmelser vedrørende retsbeskyttelsen.

Den i den gældende varemærkelov indeholdte regel, der hjemler frihedsstraf for forsætlig eller uagtsom krænkelse af retten til et registreret varemærke, er udeladt. Bødestraf i forbindelse med skadeserstatningsreglen må anses for tilstrækkelig. Som en ny regel indeholder forslaget § 38 en bestemmelse om, at den, der krænker en varemærkeret, uden at dette sker forsætligt eller uagtsomt, således at erstatning ikke skal orlægges, kan kendes pligtig at udbetale den ved den ulovlige handling indvundne fortjeneste til den krænkede i det omfang, i hvilket denne har lidt tab.

Kapitel IX.

Forskellige bestemmelser.

De af direktoratet for patent- og varemærkevæsenet i henhold til loven truffne afgørelser kan efter forslaget § 44 inden 3 måneder fra afgørelsens dato af anmelderen indbringes for handelsministeren, uden at adgangen til at få spørgsmålet afgjort ved domstolene derved udelukkes. Medens den gældende varemærkelov ikke indeholder nogen frist, inden hvilken en afgørelse skal indbringes for domstolene, foreslås det i § 44, at sådan sag skal være rejst inden 6 måneder efter den af direktoratet eller handelsministeren truffne afgørelse.

Ifølge § 46 fastsættes afgifterne for anmeldelse til varemærkeregistret ved bekendtgørelse fra handelsministeriet, i lighed med hvad der gælder for anmeldelser til aktieselskabsregistret og firma-registrene. Det er fundet uhensigtsmæssigt, at en tilpasning af afgifterne til eventuelle forskydninger i varemærkeregistrets omkostninger skal udkræve lovændring.

GRO
Købe

Ved
mø
S
jou
ikk
nin
ud

GROSSERER SOCIETETETS KOMITEE
København K., den 11. september 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vedr. udkast til en ny dansk lov om varemærker.

Som svar på ministeriets brev af 15. f. m., jour. nr. 264-58, kan meddeles, at komiteen ikke på indeværende tidspunkt har bemærkninger at gøre vedrørende det fremsendte udkast til en ny dansk lov om varemærker.

Komiteen må dog forbeholde sig adgang til på et senere tidspunkt at vende tilbage til sagen, såfremt der ved den omtale af lovforslaget, som komiteen har foranlediget i „Børsen“, skulle fremkomme henvendelser til komiteen, som måtte give anledning hertil.

P. K. V.

Henry L. W. Jensen.
Fung. formand.

B. Høegh-Guldberg
generalsekretær.

Bilag 1.

PROVINSHANDELSKAMMERET

København K., den 12. september 1958

Bilag 2.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vi har modtaget ministeriets skrivelse af 15. f. m., journ. nr. 264-58, hvormed fremsendes forslag til lov om varemærker udarbejdet i overensstemmelse med udkastet, som er fremsat af den af Handelsministeriet i december 1949 nedsatte kommission.

I besvarelse af ministeriets forespørgsel

om en udtalelse fra handelskammeret vedrørende det foreliggende lovforslag skal Provinshandelskammeret meddele, at vi ingen bemærkninger har til lovforslaget, men kan tilslutte os dette i den foreliggende form.

P. P. V.

Hans Muus.

B. Hansen

BUTIK
København

Underskrift
skrivelse
rørende
vi med
— og
såvidt

Bilag 2.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRAAD

København K., den 4. september 1958

Til Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Bilag 3.

Under henvisning til handelsministeriets skrivelse af 15. f. m., journ. nr. 264-58, vedrørende forslag til lov om varemærker, skal vi meddele, at Butikshandelens Fællesraad — også under hensyn til ønskeligheden af såvidt muligt at få gennemført fællesnordisk

lovgivning på dette område — intet finder at erindre imod fremsættelsen af det nævnte lovforslag, som er i overensstemmelse med det af varemærkekommissionen udarbejdede udkast.

Med højtelse

p. f. v.

Erik Groth-Andersen.

HÅNDVÆRKSRADET

Bilag 4.

Den 5. september 1958

Ministeriet for handel, håndværk, industri og søfart, Slottholmsgade 10, K.

I skrivelse af 15. august d. å., journ. nr. 264-58, har det høje ministerium ved fremsendelsen af betænkning vedrørende en ny dansk lov om varemærker med tilhørende forslag til sådan lov udbedt sig rådets udtalelse.

Rådet har med interesse bemærket sig hovedtrækkene i kommissionsbetænkningen og det fremsendte lovudkast og skal bemærke, at man ikke fra håndværkets side har bemærkninger at fremsætte til sagen.

P. r. v.

Poul Persson.

Erik Hansen

INDUSTRIRAADET

*København V. 29. august 1958**Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.*

I skrivelse af 15. d. m. — journ. nr. 264-58 — har ministeriet anmodet Industriraadet om en udtalelse angående forslag til lov om varemærker, der er udarbejdet i overensstemmelse med det udkast, som er

fremsat af den af Handelsministeriet under 8. december 1949 nedsatte kommission.

I denne anledning tillader Industriraadet sig at udtale, at man kan anbefale, at det pågældende lovforslag fremsættes.

P r. v.

Aage L. Rytter.

Axel Odal

Bilag 5.

Bilag 4.

ket sig
kningen
kal be-
ets side
agen.

Hansen

LANDBRUGSRAADET

København V., d. 12. september 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

I skrivelse af 15. f. m. — journ. nr. 264-58 — har det høje ministerium anmodet Landbrugsraadet om at ville fremkomme med en udtalelse vedrørende et forslag til lov om varemærker.

Således foranlediget meddeles det, at Raadet ikke har bemærkninger at knytte til det pågældende lovforslag.

På Landbrugsraadets vegne

a. b.

N. Kjærgaard.

Lomborg Frederiksen

Bilag 6.

ARBI
Køben

Vedr.
So
15. i
erhv
lov c

Bilag 6.

ARBEJDERBEVÆGELSENS ERHVERVSRÅD

Bilag 7.

København V., den 15. september 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vedr.: journ. nr. 264-58.

Som svar på ministeriets skrivelse af 16. august 1958, hvori man udbeder sig erhvervsrådets bemærkninger til forslag til lov om varemærker, skal man herved — i

overensstemmelse med den tidligere givne telefonbesked til herr fuldmægtig Eriksen — meddele, at erhvervsrådet ingen bemærkninger har at knytte til det forelagte forslag.

P. r. v.

B. Quist.

DANSK FORENING FOR INDUSTRIEL RETSBESKYTTELSE

Bilag 2.

København K., den 25. september 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vedr.: journ. nr. 264-58.

Den danske forening for industriel retsbeskyttelse har modtaget handelsministeriets skrivelse af 15. august d. å. vedlagt et eksemplar af forslaget til en ny varemærkelov.

Bestyrelsen har drøftet ministeriets anmodning om en udtalelse fra foreningen, og der er enighed om, at foreningen meget gerne vil fremsætte en detaljeret og motiveret udtalelse om lovforslaget, der jo vil få den største betydning for foreningens medlemmer.

På grund af sagens store betydning mener bestyrelsen imidlertid ikke at kunne give endeligt udtryk for foreningens stilling til

lovforslaget, før dette har været drøftet på et almindeligt medlemsmøde. Et sådant har det endnu ikke været muligt at afholde, men det vil finde sted i en nær fremtid.

Foreningen beklager derfor at måtte afstå fra i øjeblikket at fremkomme med nogen udtalelse, men forbeholder sig eventuelt over for det rigsdagsudvalg, der formentlig vil blive nedsat til behandling af lovforslaget, at gøre sine synspunkter gældende.

Det skal dog allerede på indeværende tidspunkt udtales, at bestyrelsen principielt er positivt indstillet over for en modernisering af varemærkeloven, og at man også er enig i, at det vil være af betydning, at en sådan modernisering finder sted i en nær fremtid.

P- f. v.

K. Holm-Nielsen.

DE DANSK
Patentagent
København, C

De Dan
tentagenti
ministerie
om en udt
om varem
Handelsm
nedsatte
steren ha
gyndelsen
samling.

Foreni
lovforslag
nemført o

Foreni
at en lov
i nær ov
liggende
fremskri
tilstand.
fættelse,
kan udd
meget g
ført så l

Foren
§ 48, 1.
den nye
1. janu

Om v
loven v
nogle b
— sær

Fore
at poi
betrag
indført
kaldte
for in
noget
mærkt

DE DANSKE PATENTAGENTERS FORENING
(Patentagentforeningen)

København, den 26. september 1958

Bilag 9.

Til Handelsministeriet.

De Danske Patentagenters Forening (Patentagentforeningen) takker for Handelsministeriets henvendelse af 15. august 1958 om en udtalelse vedrørende det forslag til lov om varemærker, som er udarbejdet af den af Handelsministeriet under 8. december 1949 nedsatte kommission, og som Handelsministeren har til hensigt at fremsætte ved begyndelsen af den kommende folketings-samling.

Foreningen tiltræder ganske og aldeles, at lovforslaget fremsættes snarest og søges gennemført og ikraftsat så hurtigt som muligt.

Foreningen er nemlig af den opfattelse, at en lov i overensstemmelse med — eller i nær overensstemmelse med — det foreliggende udkast vil være et ganske betydeligt fremskridt i forhold til den nuværende retstilstand. Foreningen er derhos af den opfattelse, at det — af mange grunde som kan uddybes, hvis det ønskes — vil være meget gunstigt at få den nye lov gennemført så hurtigt som muligt.

Foreningen tiltræder derfor lovforslagets § 48, 1. stk., hvorefter det er hensigten, at den nye lov skal træde i kraft allerede den 1. januar 1960.

Om visse administrative forberedelser til loven vil foreningen tillade sig at fremsætte nogle bemærkninger i et — senere følgende — særskilt bilag.

Foreningen finder anledning til specielt at pointere, at den fuldt ud tiltræder og betragter som store fordele, at lovforslaget indfører klasseregistrering samt det såkaldte fremlæggelsesinstitut med mulighed for indsigelse fra enhver, der måtte have noget at indvende imod en ønsket varemærkeregistrering.

Når foreningen betragter indførelse af klasseregistreringssystemet som en afgjort fordel, hænger det bl. a. sammen med den bedre orden og oversigt over registrerede varemærker, som derved opnås, hvilket ikke blot er af betydning ved vurderingen af danske varemærker, men også i forskellige internationale forhold.

Mest betydning vil klasseregistreringssystemet dog formentlig få derved, at det må antages i væsentligt omfang at begrænse de nu alt for ofte uoverskuelige og — samfundsmæssigt set — urimeligt omfattende varefortegnelser til registrerede varemærker. Ved det afgiftssystem, som det er tanken at knytte til klasseregistreringssystemet, således at der betales afgifter ved registrering og fornyelser af varemærker for hver klasse, vil formentlig opnås en begrænsning af varefortegnelserne, der utvivlsomt vil være til gavn for helheden uden at være til nogen virkelig skade for den enkelte.

Vil man ikke indføre, at et varemærke kun kan registreres for sådanne varer, for hvilke det faktisk bruges (og lignende varer) eller tillige for varer, for hvilke det er anmelderens hensigt at tage mærket i brug, eller for varer, der hører til anmelderfirmaets erhvervsvirksomhed, og vil man ikke lægge nogen begrænsning med hensyn til vareområdet ind i den i lovforslagets § 1 og § 17 omhandlede erhvervsangivelse, menes det, at en række omstændigheder, derunder først og fremmest det stadig stigende antal varemærker, må tvinge til en eller anden begrænsning af de nu alt for omfattende varefortegnelser.

Disse har medført, at det ved registrering af varemærker nu alt for hyppigt er nødvendigt at fremskaffe samtykkeerklæring fra indehavere af tidligere registreringer. Dette medfører besvær og tidstab ved vare-

mærkere registrering, og systemet med udveksling af erklæringer ses ikke at give fordele, der står i rimeligt forhold til de ulemper, som systemet og den nuværende praksis har medført.

Til bekæmpelse af disse ulemper anses klasseregistreringssystemet for velegnet, men det forudsættes naturligvis herved, at afgiftsreglerne ved klasseregistreringssystemets indførelse afpasses således, at det bliver en virkelig spore for anmelderne til at begrænse deres varefortegnelser til de varearter eller vareklasser, for hvilke de har en rimelig interesse i at søge varemærkebeskyttelse.

Om visse spørgsmål i forbindelse med klasseregistreringssystemets gennemførelse vil foreningen gerne udtale sig yderligere i bilag, der senere skal blive indleveret.

Når foreningen tiltræder lovforslagets indførelse af *frelæggelsesinstituttet*, hænger det sammen med, at man herved mener at kunne opnå en på mere omfattende materiale baseret prøvelse af de indkomne varemærkeanmeldelser, således at de registrerede mærker i praksis bedre og sikrere kan påberåbes af indehaverne.

Ved indførelse af *frelæggelsesinstituttet* menes også, at man i alt væsentlig bør kunne undgå den „høring“, som varemærkemyndighederne nu ikke sjældent foretager under behandlingen af varemærkeanmeldelser.

Foreningen mener, at alene de to nævnte hovedpunkter i lovforslaget, klasseregistreringssystemet og *frelæggelsesinstituttet*, vil bevirke, at man får en væsentlig bedre retsorden med hensyn til varemærker i Danmark, end man har i øjeblikket, men foreningen tiltræder også de andre forbedringer, som lovforslaget medfører, og som er udførlig omtalte i kommissionsbetænkningen.

I betragtning af den udførlige kommissionsbetænkning skal foreningen — også under hensyn til den korte tid til denne udtalelse — afstå fra en fuldstændig gennemgang af lovforslaget. Foreningen lægger herved også det synspunkt til grund, at det er vigtigere nu hurtigt at få gennemført

lovudkastet end at prøve en yderligere drøftelse af visse af dettes bestemmelser, om hvilke der kunne være meningsforskelle.

Foreningen skal dog på enkelte punkter fremføre nogle betragtninger, der i givet fald kan føre til ændring af lovforslaget, enten i Handelsministeriet eller under en udvalgsbehandling i Folketinget. Foreningen har herved i det væsentlige holdt sig til sådanne punkter, hvor specielt patentagentmæssige erfaringer tør siges at gøre sig gældende.

En formentlig fejl (hidrørende fra kommissionsudkastet), der antagelig let bør kunne ændres, findes i *overgangsreglen* i lovforslagets § 47, stk. 2, hvor der tales om varemærker, som er registreret i medfør af „ovenstående lov“, hvorved sigtes til varemærkeloven af 1936 med senere ændringer. Imidlertid bør der det pågældende sted i § 47, stk. 2 sigtes til alle tidligere registrerede varemærker, hvad enten de er registrerede efter 1936-loven eller efter endnu tidligere lovgivning. Den pågældende passus i § 47, stk. 2, bør derfor formentlig ændres til: „... varemærker, som er registreret i medfør af hidtidig lovgivning, ...“.

Et yderligere overgangsspørgsmål, som har fremkaldt drøftelse i Patentagentforeningen, er, hvorledes fornyelse af registrerede varemærker skal — henholdsvis kan — ske, når de pågældende mærkers registreringsperiode udløber i det første halve år efter den nye lovs ikrafttræden.

Efter de hidtidige regler, senest Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 36 af 4. marts 1953 § 12, kan mærker fornyes i de sidste 6 måneder inden registreringsperiodens udløb. Det vil altså sige, at mærker af den nævnte art vil kunne fornyes dels efter den gamle lov og dels efter den nye lov. Valget tilkommer varemærkeindehaveren, og valget udøves på den måde, at begæringen om fornyelse indleveres henholdsvis inden eller efter, at den nye lov er trådt i kraft.

For det specielle tilfælde at begæringen om fornyelse blot er *indkommet* inden den nye lov er trådt i kraft, men selve fornyelsen ikke foretaget inden dette tidspunkt, må der vel i øvrigt tilkomme varemærkeinde-

haveren
logien a

Det r
der bør
bør vær
ikke till
spille i
målet i
mentlig
stykke
Varen
af hidt
periode
værent
fornye
efter t
havere

En
agent
optag
varen
der t
bopæl
mere
der i
mærk
denn
pågø
virke

at r
af fo
mere
med
at r

T
det
den
udl
der
ove
rør
det
stæ
ful

reg
ell
R

H
fo
og
d

haveren en yderligere valgfrihed efter analogien af reglen i lovforslagets § 48, stk. 2.

Det menes imidlertid, at den valgfrihed, der bør tilkomme varemærkeindehaveren, bør være noget mere udstrakt i tid, for at ikke tilfældigheder i for høj grad skal kunne spille ind. Det foreslås derfor, at spørgsmålet lovordnes udtrykkeligt, hvilket formentlig bedst sker ved tilføjelse af et tredje stykke til § 47 indeholdende den regel, at "Varemærker, som er registreret i medfør af hidtidig lovgivning, og hvis registreringsperiode udløber inden 6 måneder efter nærværende lovs ikrafttræden, og som begøres fornyet efter denne lovs ikrafttræden, fornyes efter hidtidig lovgivnings regler, hvis indehaveren begærer dette."

En regel af særlig interesse for patentagenter er den i lovforslagets § 31, 2. stk., optagne nydannelse i forhold til hidtidig varemærkeret, at et registreret varemærke, der tilhører en indehaver, som ikke har bopæl her i landet, kan bortfalde efter nærmere i lovforslaget udformede regler, når der ikke længere findes en fuldmægtig for mærket. Det forekommer foreningen, at denne regel er urimelig streng over for de pågældende mærkeindehavere, og at reglen i virkeligheden ikke er nødvendig. Det frygtes, at reglen — særlig i unormale situationer af forskellig art — vil kunne volde betydelig mere fortræd end gavn, og at den vil kunne medføre situationer, hvor man kommer til at reparere skader ved senere lovgivning.

Til nødvendig oprydning i registeret må det være tilstrækkeligt, at varemærker af den omhandlede art ikke kan fornyes ved udløbet af registreringsperioderne, ligesom der naturligvis ikke må kunne foretages overdragelser eller andre noteringer vedrørende mærket, uden at fuldmægtigforholdet bringes i orden. Spørgsmålet om at indstævne sådanne varemærkeindehavere uden fuldmægtig er ikke stort, og det kan let — om det overhovedet findes nødvendigt — reguleres ved offentlig indstævning af en eller anden art, f. eks. ved indkaldelse i Registreringstidende for Varemærker.

Hvis forslaget skal gennemgå ændring i Handelsministeriet inden fremsættelsen i Folketinget eller undergå udvalgsbehandling og ændringer i Folketinget, henstilles det derfor at den strenge bortfaldsregel i § 31,

stk. 2, mildnes eller helst udelades, således at hidtidig retstilstand herved opretholdes.

Det simpleste ville formentlig være at affatte § 31 som i det tilsvarende norske lovudkast.

På samme måde forekommer det foreningen rimeligt at mildne bortfaldsreglen i lovforslagets § 23, 3. st., således at et varemærke ikke bortfalder, før den i stykket omhandlede underretning er *afsendt*, og en rimelig tid — f. eks. én måned — derefter er forløbet. Foreningen er ellers enig i, at Direktoratet (og staten samt dens personale i det hele taget) i øvrigt skal kunne være uden ansvar for manglende underretning af den omhandlede art.

Også den nye bortfaldsregel i lovforslagets § 25, stk. 2, forekommer at være unødvendig streng over for varemærkeindehavere, når den udsætter disse (og det bliver vel særligt „mindre“ danske indehavere) for søgsmål til registreringens ophævelse under påstand om, at de ikke længere er erhvervsdrivende. Selv med den i motiverne antydede forsigtige forståelse af bestemmelsen, hvorefter erhvervsophør skal være „definitivt“, befrygtes det, at reglen vil give anledning til urimelige trætter, der hellere bør undgås ved opretholdelse af den hidtidige retstilstand, der ikke har kendt en sådan regel og ikke har lidt under denne „mangel“.

Det tilføjes, at lovforslagets regel om, at registreringen af varemærket ved dom skal kunne ophæves, hvis mærkeindehaveren ikke længere driver erhverv, ikke synes at være så værdifuld, når man dog ifølge hele lovens opbygning tillader, at varemærkeindehavere har mærket registeret for varearter, der ikke har blot den allermindste tilknytning til erhvervet. I relation hertil forekommer det ret tilfældigt, at der nødvendigvis skal være et (eller andet) erhverv. Det vil i påkommende tilfælde nok føre til skinerhverv eller anden omgæelse eller til (maskeret) overdragelse af varemærket for at bringe det i (midlertidig) sikkerhed for denne regel i lovforslaget.

Hvis man ikke helt vil opgive den næppe reelt betydningsfulde regel i § 1, jfr. § 17, om, at der skal foreligge erhverv ved mærkets anmeldelse, må det formentlig være tilstrækkeligt, at forholdet med indehaverens erhvervsdrivelse — eller behørigt undskyldning for midlertidig manglende er-

hvervsdrivelse — påses af myndighederne ved de 10-årige fornyelser og i tilfælde af andre noteringer i varemærkeregistret om mærket. Derimod bør spørgsmålet næppe kunne undergives privat påtale, der let vil kunne blive af overvejende chicanøs art.

Det er muligt, at det i § 23 udtrykkeligt bør præciseres, at erhvervsforholdet er blandt de forhold, der skal være i „behørig orden“ ved en fornyelses indførelse i registret, jfr. nugældende varemærkelovs § 5, stk. 2, der henviser til § 3, stk. 1, og derved indeholder et påbud om, at næringsforholdet skal påses.

Indfører man en sådan præcisering i lovforslagets § 23, kan man benytte lejligheden til også at indføje en henvisning til § 19 om behandlingsmåden for anmeldelser (om fornyelse), hvilken henvisning nu kun findes i motiverne. Endvidere måske en henvisning til § 17. At bruge reglen i § 46 synes utilfredsstillende.

I øvrigt bemærkes, at den i § 23, 1. stk., indførte ændring i forhold til tidligere praksis, at varemærker skal kunne fornyes i indtil 12 måneder før registreringsperiodens udløb, er uheldig og vil — særlig for varemærkeindehavere — kunne medføre besvær, som formentlig vil kunne undgås ved opretholdelse af 6-månedersreglen i nugældende praksis, jfr. senest Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 36 af 4. marts 1953 § 12. Foreningen vil derfor finde det ønskeligt, om ordene „tidligst 1 år“ i lovforslagets § 23, 1. stk., ændres til „tidligst 6 måneder“, således at altså gældende retstilstand opretholdes.

Foreningen mener, at man bør opgive kravet i § 28, stk. 1, om hjemlandsregistrering, da Danmark næppe har det i sin magt at påvirke andre landes lovgivning og heller ikke tidligere vides at have gjort forsøg på noget sådant. For så vidt gensidighed kræves i andre lande, vil den efter det her fremsatte forslag automatisk være etableret, hvilket vil være til fordel for danske eksportvirksomheder.

Vil man ikke følge dette forslag, bør subsidiært § 28, stk. 2, ændres, således at der ikke til fastslåen af gensidighed kræves formel bekendtgørelse fra handelsministeren, men blot en rent praktisk, uformel konstatering heraf på en eller anden måde af Varemærkedirektoratet.

Selv om Patentagentforeningen i denne redegørelse har afstået fra en gennemgang af lovforslagets materielretlige indhold, er der dog ét punkt, hvor foreningen mener, at det i allerhøjeste grad bør overvejes, om det er rigtigt, som lovforslaget gør det, at foretage en afgørende ændring i hidtidig ret. Der tænkes herved på opgivelsen af det i varemærkeloven i 1936 indførte såkaldte *universalitetsprincip* med hensyn til beskyttelse af første brugers ret. Der henvises her til lovforslagets § 3, 3. stk., og § 14, nr. 6 og 7, hvor der skarpt sondres mellem den ret, som første bruger af et varemærke har, efter *hvor* han har taget sit mærke i brug — et sted i Danmark eller et sted i udlandet, f. eks. i Malmø.

Den samme skarpe sondring indfører varemærkeloven ikke ved dens beskyttelse for anden mands navn eller portræt, for firmanavne, for navn på eller afbildning af anden mands faste ejendom, samt for kontrol- og garantitegn.

Det er et afgørende tilbageskridt, når man specielt netop for varemærker — såvel registrerede som uregistrerede — efter varemærkeloven (men ikke efter konkurrence-loven) vil nægte en principielt universel beskyttelse.

Det befrygtes, at der herved dels opstår betydelige vanskeligheder som følge af lovgivningens herved fremkommende manglende indre overensstemmelse og dels opstår en uheldig retstilstand, der bl. a. vil begunstige „mærkerov“.

Det frygtes også, at den foreslåede nye regel vil give anledning til væsentlig flere retstrætter end den bestående klarere retstilstand, hvortil kommer, at de retstrætter, som lovforslaget vil medføre, må antages at blive af særlig ubehagelig art, idet afgørelsen først og fremmest skal træffes efter subjektive kriterier, nemlig efter hvorvidt der foreligger „ond tro“ eller ikke („kendte eller burde kende“), hvorimod man efter nugældende retstilstand inden for området kan træffe retsafgørelser væsentligt efter objektive kriterier, nemlig efter hvem der faktisk var første bruger, og om brugen er af en sådan art, omfang, vedvaren o. s. v., at den kan komme i betragtning, og om der i øvrigt foreligger omstændigheder, som må

tages i betragtning, eksempelvis passivitet, dokumentation for at mærkerne kan bestå ved siden af hinanden o. s. v., jfr. nugældende varemærkelovs § 10, stk. 4, særlig med slutordene „for så vidt i øvrigt intet er til hinder herfor.“

Så vidt ses, går moderne lovgivning — særlig når den har relation til handelsforhold — og især internationale forhold — mere og mere i retning af at lægge vægt på objektive kriterier. Dette synes også mest rimeligt at gøre i en varemærkelov.

Foreningen skal derfor indstille, at gældende retstilstand opretholdes inden for dette område ved en passende omredigering af § 3, 3. stk., og § 14, nr. 6 og 7, således at overensstemmelse med den nugældende varemærkelovs § 10, stk. 4, opnås.

Foreningen skal tillade sig senere at indgive en mere detaljeret redegørelse på dette punkt.

Med hensyn til de *administrative sider* ved forslaget til den nye varemærkelov vil foreningen — som oven for nævnt — gerne komme tilbage senere med en redegørelse i et særskilt bilag. Enkelte principspørgsmål kan dog straks her drages frem:

I den *administrative rekursordning* har lovforslaget ikke bragt nogen ændring, og der skal således fremtidig som hidtil gælde, at de af Direktoratet for Patent- og Varemærkevæsenet i henhold til varemærkeloven truffne afgørelser af anmelderen kan ind-

bringes for Handelsministeren, hvorved adgang til at få spørgsmålene afgjort ved domstolene dog ikke skal være udelukket (lovforslagets § 44).

Foreningen mener, at man ved passende lejlighed bør overveje, om det ikke er muligt at indføre en til det specielle brug mere egnet administrativ ankeinstans. I praksis har det igennem årene vist sig, at Handelsministeriet som ankeinstans i varemærkesager ikke har fået betydning, hverken med hensyn til kvantiteten af sager eller med hensyn til truffne afgørelser, som kunne blive vejledende for praksis.

Et efter Patentagentforeningens mening meget vigtigt administrativt spørgsmål er *offentlighedsprincippet*s indførelse i varemærkeretten, således som det kendes fra andre lande i mere eller mindre fuldstændig gennemført form.

Foreningen kan dog straks bemærke, at den for sit vedkommende mener, at offentlighedsprincippet i høj grad vil have gavnlig virkning inden for varemærkeretten, hvorved man bedre vil kunne få sagerne oplyst, og hvorved man vil kunne få en bedre procedure frem i behandlingen af varemærkesager.

Allerærbødigst

DE DANSKE PATENTAGENTERS FORENING
(Patentagentforeningen)

Knud Nørgaard.
(Formand).

DANSK PATENT- OG VAREMÆRKEFORENING AF 1953

København, den 6. september 1958

Bilag 18.

Til Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Foreningen takker for modtagelsen af ministeriets skrivelse af 15. august d. å. med forslag til ny lov om varemærker.

Foreningen finder det fremsendte udkast fremragende og har kun følgende kommentarer til forslaget:

I § 19, 3. stk., kunne vi ønske en ændring som følger:

„Er Direktoratets afgørelse et afslag på anmeldelsen, skal den være ledsaget af grunde. Afgørelsen kan af anmelderen“ . . . (o. s. v. som den foreslåede formulering).

Efter vor opfattelse bør nemlig en afgørelse, der indbringes for en højere instans, være således belyst fra såvel Direktoratets som fra anmelderens side, at appelininstansens arbejde ikke unødigt vanskeliggøres. Dette kan kun undgås ved, at Direktoratets grunde for et afslag nøje klarlægges i afgørelsen.

§ 21 kunne vi ønske ændret, således at også en *indsiger* får mulighed for at appellere, og med samme motivering som ovenfor ønsker vi også her indført en udtrykkelig

bestemmelse om, at Direktoratets afgørelse skal være ledsaget af grunde.

Under *kapitel IX* henstiller vi indbrægende, at det i lighed med andre landes lovgivning i en særlig paragraf fastsættes, at hvis en frist udløber på en dag, hvor Direktoratets kontorer er lukket, forlænges den automatisk til den nærmest påfølgende dag, hvor kontorerne er åbne, og at dette gælder alle handlinger, for hvilke der er fastsat en bestemt frist.

Hvis en frist f. eks. udløber den sidste påskehelligdag, vil den ellers, da kontorerne er lukket påskelørdag, blive beskåret med hele 5 dage, hvilket synes ubilligt.

Med henblik på forslagets § 46 henstiller vi, at ministeriet i de i henhold til denne paragraf udfærdigede bestemmelser fastsætter gebyret for indregistrering i hver efterfølgende klasse udover én klasse så højt, f. eks. til mindst halvdelen af gebyret for anmeldelse i én klasse, at tendensen til registrering over et bredt område derigennem bremses.

Ærbødigst

P. f. v.

J. P. Kristensen.
Sekretær.

DANSK SALGS- OG REKLAMEFORBUND*København V., den 1. september 1958***Bilag 11.***Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, København K.*

Under henvisning til vort brev af 21. august vedrørende ovennævnte sag anerkender Forbundet med tak Handelsministeriets skrivelse af 15. ds., hvormed fulgte udkast af 15. august 1958 til „Forslag til lov om varemærker“.

Dansk Salgs- og Reklameforbund tillader sig at anbefale forslaget, således som dette er motiveret i varemærkekommissionens betænkning af 18. april 1958.

Med højagtelse

P. Fabricius.
Formand.
